

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi M.S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn.
II S 10/24,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 27 listopada 2024 r.,

pozostawia skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 28 października 2024 r. M.S. (zwany dalej:
„Skarżący”) wniósł skargę na bezczynność Sądu Apelacyjnego w Lublinie, w kwestii
próśb oraz okoliczności o jakich wnosił w uprzednich skargach i zażaleniach. W
uzasadnieniu Skarżący zwięźle przytoczył postępowanie Sądu Apelacyjnego
w związku ze składanymi przez niego zażaleniemi.

W oparciu o powyższe Skarżący wniósł o wydanie orzeczenia w sprawie II S
10/24 oraz o wydaniu odpowiednich zaleceń wraz z poinformowaniem go
o ich treści.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na
naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu

przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, zwanej dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Powyższy przepis w jednoznacznie klarowny sposób normuje, iż skarga o której mowa w art. 2 ust. 1 u.s.p.p. nie jest środkiem zaskarżenia służącym od orzeczeń sądowych, w tym od tych, od których nie przysługuje żaden środek zaskarżenia.

Z lektury akt sprawy wynika, iż Skarżący całkowicie ignoruje kierowane do niego pouczenia ze strony Sądu Apelacyjnego w Lublinie co do braku możliwości zaskarżenia orzeczeń zapadłych w jego sprawach. Co więcej ilość pism kierowanych przez Skarżącego do ww. sądu wskazuje, iż kierowane pouczenia odniosły odwrotny od oczekiwanego skutek, gdyż jedynie zwiększyły częstotliwość pism Skarżącego w tym przedmiocie.

Niezależnie od powyższego Sąd Najwyższy – śladem Sądu Apelacyjnego w Lublinie – podkreśla, iż skarga, o której w art. 2 ust. 1 u.s.p.p. może zostać wniesiona wyłącznie w odniesieniu do spraw enumeratywnie wymienionych w art. 3 u.s.p.p., które nie zostały – przed jej złożeniem – zakończone. Innymi słowy wydanie orzeczenia (wyroku bądź postanowienia) kończącego postępowanie wyłącza możliwość złożenia skargi, o której mowa w art. 2 ust. 1 u.s.p.p. W sprawie Skarżącego zapadło orzeczenie prawomocnie kończące postępowanie, od którego nie przysługiwał żaden środek zaskarżenia. Okoliczność, iż orzeczenie to było nie po myśli Skarżącego jest tutaj bez znaczenia i nie zmieni jej usilne składanie przez niego kolejnych pism.

Z powyższych względów, na podstawie art. 430 § 1 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w związku z art. 8 ust. 2 u.s.s.p. pozostawia skargę bez rozpoznania. W tym stanie rzeczy postanowiono jak w sentencji.

r.g.

[a.ł.]